

Pusztai út

Pusztai út

Ne bánd hogy újra

megjön a tél

fagytól kopognak a zöld körtikék

De lám a puszta szélén

ösvényünk mindkét oldalán

kivárják türelmesen a fenyők

a felparázsló öröm ébredését

Fordította: BEDE ANNA

Anna-Matja Raittila (sz. 1928) finn költőnő és műfordító. Több önálló kötetet rendezett sajtó alá. Behatóan foglalkoztatja a magyar irodalom. 1970-ben jelent meg a magyar irodalomból készített műfordítás-gyűjteménye „Kutak országa” címen.

J. PELTONEN

Porcelán manó Norvégiából

— Na! Mi van? Mi az?

— Ugyanaz, mint tegnap éjjel, meg tegnapelőtt. A libák. Próbálj aludni!

Mellém bújik. Idegen nő, manóken, vékony, csontos. Gyengédséget vár tőlem, simogat, mozdulatlanul fekszem, nem mozdul bennem semmi, elalszik, virrasztok, szemem a homályos mennyezetre meresztem. Még egy éjszaka ezután, tűnődöm. Ugyanis éppen négynapos bukaresti úton vagyok, a valóságban pedig családunk omladozó udvarházának kék szobájában fekszem a barokk ágyban a minden képeslaphól ismert Pelajával, aki hol estélyi ruhákat, hol nudelookbugyikat, máskor hétvégi faházakat vagy mosószereket mutat be. Ő a legjobban fizetett fotómodell és manóken, jelenleg az első számú menő a szakmában, ezt maga is nagyon jól tudja, Pelaja, aki belém vagy a cégembe szeretett, Pelaja, akinek a neve is bőszít; percről percre fáradtabb vagyok. Már a harmadik éjszakája fenn vagyok, és nem értem, miért hoztam magammal ide. Feleségem otthon van, csaknem négyszáz kilométer távolságban, és harmadik gyermekünket várja. Nyolcadik hónapban van, felpuffadt, szeplők borítják el, a terhesség mindenképpen igyekezett elrútítani, szerintem mégis szép, igazi szépség, és nem szeretek úgy senkit a világon, mint őt. Miért nem jöttem ide egyedül? Akár két napra vagy csak egyre. Hiszen a feleségem is tudja, hogy szenvedélyes horgász vagyok. Maga a zsákmány nem izgat, sőt arra vágyom, hogy ne fogjak semmit; a horgászás pusztá művelete idegeim legjobb pihentetője. A cég elnyű engem, olykor teljesen késznek érzem magam, pedig még a negyvenet sem töltöttem be.

Pelaja megmozdul, még közelebb bújik. Haja csiklandozza szájamat és orromat. Bosszant, hogy este a szeretkezés után lustaságból nem húztam pizsamát. Ujjai erőtellenül babrálják mellemen a szőrszálakat, lába az enyémen pihen.

— Házasodjunk meg édes, hallod — szólal meg. Gyereket akarok tőled.

Elfordítom a fejem, behunyom a szememet. Aludni próbálok. Hiába.

Ez az év az idegeimre ment. Télen a hó és a fagy miatt dühöngtem. Az elkésett tavasz kiborított. Most meg, a legszebb nyár idején a hőség miatt, magam miatt és Pelaja miatt szenvedek, aki hanyatt dőlve napozik, és frissen lakkozott körmeit a szék karfáján szárítja. Szinte biztosra veszem, hogy az őszi esőket és viharokat meg a sötétséget valami gyógyintézet ablakából fogom szidalmazni.

— Adj nekem is egy camparit, édesem — mondja.

Iszom a sajátomból, aztán felkelek és töltök az ő poharába is a piros folyadék-

ból, jeget rakok bele. Odanyújtom neki a poharat, így kezdődik a harmadik nap, hasonlóan az előzőkhöz.

— Csirió — emeli meg a poharát.

— Szevasz — mondom én, és kortyintok egyet.

— Te lefogytál egy kicsit.

— Nem baj, ez divat mostanában.

— Akarod, hogy meztelenül legyek?

— Nem. Hagyd magadon a bikinit, jól áll neked.

— Nem véletlen, mert svéd; a svédek nagyon értenek a jó cuccokhoz.

— Rákennél ebből egy kis olajat a hátamra?

Hangtalanul sóhajtok, kiiszom a poharamat, és feltápáskodom.

— Egy pillanat — felelem, és bemegyek a teraszról, odalépek a ruhásszekrényhez, kivesszem kabátom zsebéből a tárcámat, és előszedem feleségem fényképét.

— Drága, drága, drága... — suttogom, és visszatérek a teraszra.

— Hol voltál?

— Árnyékban egy kicsit.

Olajat kenek a hátára. A kezem megint undorítóan csúszós lesz egész nap. Egész csomó irat van nálam a cégtől, jó ürügyem van megint, hogy hozzájuk se nyúljak.

— Azt hiszem, most már elmegyek horgászni.

— Isteni! Veled megyek! — kiált fel Pelaja.

— Gondolom, túl meleg lesz neked. Kukacot is kell ásnom.

— De a tavon biztosan hűvösebb. Menjünk. Akarom.

— Azt hiszem, mégse megyek, fáradt vagyok.

— Menjünk csak! Úszni akarok.

Tudom, hogy feleségemen kívül egyetlen nőnemű lényt nem tűrök a csónakban horgászás közben, Pelaját pedig a legkevésbé viselném el. A kis hullámok hátán remegő fodrozást akarom bámulni, nem pedig a barnuló combokat, és a bikini felső részében alig elférő melleket. Nem akarok lábkörmöket bámulni, melyek gondos lakkbevonatot kapnak a csónak orrában, és semmi pénzért nem tudnám horgászbottal a markomban azt hazudni, hogy milyen mérhetetlenül szeretem őt. Pelaja képtelen megérteni, hogy két ember legboldogabb pillanatai közé tartoznak azok, melyekben mindketten hallgatnak, s ez a csend nem zavarja őket. Pelaja olyan, mint egy diáklány. Szünet nélkül szóval kéne tartani. Szakadatlanul fecsegni kellene a róla készült fotókról, és a valósággal ellentétben, arról kellene meggyőzni, hogy életben ezerszer szebb és vonzóbb, mint a képeklapok oldalain.

— Úszni akarok — ismétli Pelaja.

— Menj csak úszni nyugodtan — biztatom. Ott a part néhány méterre. Ami engem illet, egy-két óráig nem mozdulok innen.

Megsértődik, és elindul. De a parti ösvényen hátrafordul és integetni kezd.

— Édes! Rettenetes sok hangya van itt.

— Hogy a fene ette volna meg — átkozódom félhangon.

— Mit mondasz?

— Vigyázz, hogy meg ne egyenek! — kiabálom, és figyelem, hogyan szökdécsel a part felé, és tűnik el a buja zöldben.

A mi omladozó udvarházunkhoz hasonló épületeket ma már csak régi könyvekben lehet találni. Népes családjunk tagjai nyaranta duhaj hétvégeket tartanak itt. A birtokot és az állatokat egész évben egy Similá nevű férfi gondozza, akit Maffiának hívnak, mert állandóan nagyon sötét napszemüveget hord; fiatal korában hosszabb időt töltött Palermóban, éjjel-nappal tört visel az övén, háta kicsit púpos. Vannak libáink, birkáink, tyúkok, talán ló is akad, macskát kettőt láttam; nem is tudom, mi minden van itt, nem szeretem se az állatokat, se az embereket, feleségem kivételével; a horgászást viszont szeretem. Kisfiú voltam, amikor a falból kiszakadt és lezuhant a teraszra egy nagy kő meg egy darab vakolat, ugyanazon a helyen vannak ma is; gyík liheg a kő tetején, rám se bagózik, pedig feléje rúgom a gumi-szandálomat. A legközelebbi szomszéd jó kilométerre lakik innen, az elbokrosodott rétek mögött. Nem sok dolgunk volt egymással. Fura népségnek tartják őket. Ma-

gam sem tudom, miből élnek. A férfinak van öt hatalmas farkaskutyája, a nőről azt beszéljük, hogy megbukott énekesnő, és kicsit dilis, van két fiúgyermekük, Raineri és Ruunari, mindkettőnek folyton tátva van a szája, és bánatos, álmos tekintetű a szemük. Gyakran, valahányszor Pelaja órák hosszat szépíti és vizsgálgatja magát a tükkörben, távcsővel nézegetem szomszédaimat. A férfi lovaglónadrágban, kezében korbáccsal szaladgál a kertben fel és alá, kutyái alázatosan követik, nyelvüket hosszan kilógatják a hőségben. A nő meztelenül szökdécsel, ugrabugrál, időnként megáll és széttárja karját; azt hiszem, ilyenkor néhány áriát énekel bele a világba; olykor hosszabb, noha nem túl harmonikus ugrást tesz; valaha tán balettel is foglalkozott. Raineri és Ruunari reggelenként késedelem nélkül felmászna egy ágas-bogas nyírfára, és estig fent tartózkodnak a lombok között; ha a ház ura csak egy percre is eltávozik, a kutyák nekirontanak a nyírfának, és bőszyűlten csaholnak. Házukon évről évre különös alakzatok jelennek meg, toldalékok és kiszögellések; legújabb művük most egy torony aranyozott kupolával; a legfurább építmény, amit valaha láttam.

Most is elővettem a távcsövet, és szomszédaim birodalma felé irányítottam. A férfi fatöknöt rakott az udvar közepére, felemelte baltáját, és lecsapott rá; a kutyák alázatosan körbeülték, jobb mancsukat üdvözlésre emelve. Megállapítottam, hogy húst darabolt kedvenceinek, mindegyik megkapta a maga adagját, és mindjárt nekiesett. A fiúk vörös nadrágja most még magasabban villogott a nyírfán, mint tegnap és tegnapelőtt. De az asszonyt nem láttam sehol. Aztán másodperccel később mégis megpillantottam: anyaszűlt meztelenül gimnasztikázott az égeresben, úgy háromszáz méterre a házunktól. Mozdulatai a képeslapokból ismert, szöveggel ellátott gyakorlatokból álltak, melyekkel minden nő megpróbálkozik olykor, hogy megőrizze teste karcsúságát és szépségét. El kellett ismernem, hogy Sundmanné még ugyancsak vonzó jelenség.

— Mi van ma másor? — kérdezte Pelaja, a partról jövet, miközben a haját szárítgatta.

— Nem sok.

— Már megint meztelen a csaj?

— Az. És tornázik.

— Ilyen vén satrafát képes vagy bámulni! Idenézz!

Sundmanné éppen egy tűzpiros maxiköntöst borított magára, és feltett hozzá egy hatalmas napszemüveget. Megfordultam. Pelaja ledobta frottírköntösét, mely egyedüli ruhadarabja volt, és dúdolvá rázni kezdte magát a teraszon, akár valami zenés pinceklubban.

— Jobban néz ki az a trampli, mint én? — kérdezte tőlem, és remegtette a melleit.

— Ugyan hagy már abba.

— Jobban, vagy nem?

— Hagyd már abba. Nem is lehet veled egy napon említeni.

— Csinálj, édes, egy italt nekem! Csoda meleg volt a víz. A nádas szélén marha szelíd kacsákat láttam.

— Hozok még letről egy kis jeges vizet.

Dél volt. A napsugarak valósággal csépeltek a homlokomat és döfködték a szememet. Fogtam a vizeskancsót, és betámolyogtam a hűs szobákba. Szemügyre vettem Pelaja harisnyáit, alsóneműit és mindenféle ruháit a székeken. A négy napra három bőrrönd ruhát hozott magával. Én régi shortnadrágokat hordtam, estefelé felvettem még valami inget hozzá. Rettentően élveztem, hogy néhány napig nem kellett borotválkoynom. De vajon mit csinál most a számomra legkedvesebb? — tündöttem el, amikor a földszinten az előszobában megpillantottam a szívet, melyet fiatalon és bohón ráaggattunk a pásztorlánykát és vándorfiút ábrázoló képre. Talán fiatalnyi papucsot horgol a kicsinek. Vagy várja a telefonhívást Bukarestből. Utolsó dög vagyok. Disznó. Vagy talán mégse. Talán így van ez rendjén. De én örült, mi nek hoztam magammal Pelaját? Legszívesebben kilőném most valami Föld körüli pályára.

A kancsót félig raktam jégkockákkal, aztán vizet engedtem rá.

— Elnézést, uram — szólalt meg valaki a hátam mögött köhécselve.

Megfordultam. Maffia állt az ajtóban, és egy darab fát faragcsált.

— Jó napot, jó napot — üdvözöltém. — Átkozott meleg napunk van, mi? Nem sokat lehet csinálni ilyen hőségben...

— Vendége van kint az udvaron — közölte Maffia, tört tartó kezével mintegy tisztelgett, aztán sarkon fordult.

Letettem a kancsót a konyhapultra, és kimentem. Sundmanné állt a falnál az árnyékban, zihálva nyelte a levegőt. Melege volt fényes, bőrszerű anyagból készült maxiköntösében. Mindkét kezében egy-egy téglát tartott, abból a rakásból szedte ki, amely a tíz évvel ezelőtt szétvert kandallóból származott.

— Tudja, egy kis ünnepséget tartunk, ma van a névnapom, azért jöttem, hogy meghívjam, ha... — kezdte.

— Üdvözlöm... — feleltem.

— Szóval két óra múlva... ha megfelel... igazán örülnék, ha...

— Nagyon köszönöm... én... Illetve mi...

Észrevette, hogy a téglákat nézem.

— Elnézést — hebegte, és lepottyantotta őket a földre.

— De miért? Nem értem, hogy...

— Én... növényeket gyűjtök... gondoltam, hogy ezekkel a kövekkel jól tudnék préselni... Ha... lehetne, kaphatnék néhányat...?

— Kérem, kérem, ha ezek megfelelnek... Majd viszek magammal...

— Nagyon köszönöm, összesen hat darab kellene — mondta, megperdült, akár valami balerina, és futásnak eredt hazafelé.

Bementem a vizeskancsóért, és fejemet csóválva másztam fel a teraszra. Azon morfondíroztam, hogy öregszem.

— Mért voltál olyan sokáig? — kérdezte Pelaja.

— A szomszédasszony járt itt, meghívott a névnapjára. Két óra múlva kellene ott lennünk.

— Elfogadtad a meghívást?

— Nem mondhattam nemet. Ajándék gyanánt hat darab téglát kért.

— Téglát?

— Azt. Növényeket gyűjt, a téglákkal akarja préselni őket.

— Na akkor ki kell szépíteni magam — mondta Pelaja. Összeszedte a cuccait, és eltűnt, hogy odaüljön legkedvesebb helyére, harminc centiméterre a nagy tükörtől.

Elővettem megint a távcsövet, Sundmanné után néztem. Jól sejtettem, ledobta a maxiköntösét, és akár valami lobogót, úgy lengette, amint ugrált keresztül az árkokon. Leraktam a távcsövet, kitöltöttem csoda tudja aznap már hányadik camparimat, leültem, aztán tenyeremet a homlokomra szorítottam, mely mögött úgy összekeveredtek gondolataim, mint öreg fenyőfás temetőben az árnyak.

Az ég tengerkék volt, sehol egy tenyérnyi felhő. Pelaja előttem ment, és csapkodta a szúnyogokat, amiket ezerszámra szült az égeres. Százméteres gyaloglás után már beleizzadtam a téglacipelésbe. Dühített, hogy ilyen forró napon díszbe kellett vágnom magam egy jóformán idegen és félbolond nőszemély névnapja miatt. Pelaja vidám volt, hiszen egészen váratlanul lehetőséget nyert arra, hogy ruhát váltson. Nem is volt utolsó látvány. A nők azon többségéhez tartozott, amelynek sokkal többet ad a ruha, mint a félmeztelenség vagy a teljes csupaszság. Meg kell jegyezni: feleségem az imádni való kisebbséget képviselte. Egy pillanatra tetszett is volna Pelaja, ha nem cipelem azt a lépésről lépésre súlyosabb téglát. Leálltunk pihenni, ezalatt elszívtam egy fél cigarettát, és néztem, hogyan tépdesi Pelaja a margaréták szirmait: szeret, nem szeret; szeret, nem szeret. A nem szeret jött ki utoljára.

— Én sok nyelvet beszélek. De külföldön csak nevetek, mást se csinálok. Finnül nevetek. Figyeljétek csak: Hahhahha-a!

— Vendégségben csak baj van a kicsikkel. Az ember állandóan félhet, hogy mikor törnek össze valamit. Mindenkinek van otthon valami rettentő drága és törékeny anyagból készült dolga. Nálunk például van egy porcelán manó Norvégiából.

— Nem érdemes már semmit se csinálni, mindent megkapsz készen az üzletben.
— Most képzeljétek: nyílt seb az oldalán, tüdőgyulladás meg basedovkór. Vanszerencsétlennek baja elég!

— Ma egy éve nagy zuhé volt — tudjátok, időjárás naplót vezetek —, két évemeg jégeső.

— Bizony, bizony! Annak idején minden nyáron lementünk Terijokiba.

— Én azt mondom, van Isten, és lesz a jövőben is, mondjanak ezek a mitugrászok, amit akarnak.

— Na persze. Ma, amikor már a fürdőruháknak is olyannak kell lenni, hogy kilátsszék minden.

— Hát itt van a norvég porcelán manó. Csodálatos darab! Nézzétek!

— A fiatalasszony képe télen rajta volt a Lilli címlapján.

— Finnországban őt író van, ugyanannyi képzőművész, filmrendező még egyse, színész vagy húsz, plusz néhány rendező.

— Földünk szegény, mondta Runeberg. Akarja hallani a gyülekezet a Szarvasvadászok elejét? Alulírott ugyanis tudja kívülről. Ó, csodás költészet!

— Szépen feltört, igaz?

— Hát... — mondta Pelaja, és rámosolygott a Lilli című lap húséges olvasójára.

Pelaján és rajtam kívül mindenki közömbösen szemlélte a farkaskutyákat. Visszolyogtam ezektől a hatalmas, lihegő állatoktól; egész idő alatt a vendégek körül lábatlankodtak, nyelvük hosszan kicsüngött a szájukból. Gazdájuk legkisebb mozdulatára engedelmessé lettek, de amint levette róluk a szemét, rögtön szaglászni-szimatolni kezdtek, és olyan utálatosan csinálták! Már két órája ültünk egy szobában, melynek falai teli voltak olcsó keretes farkaskutyaképekkel. Egyelőre még semmit se szolgáltak fel. Közös témája nem akadt a társaságnak, mindenki mondott a hozzá legközelebb levőnek egy-egy mondatot, amire aztán mosoly, bólogatás vagy fejrázás volt a válasz. Én egy kertész fejtegetéseit hallgattam arról, hogy a saját készítésű horgászbottal jobb halakat lehet kipecazni, mint a boltival; később a kertész azt állította, hogy gyakran látott engem horgászni, és dicsérte zsákmányaimat, mire bólogattam és mosolyogtam. A ház asszonya ugyanabban az öltözékben volt, melyben ellátogatott hozzánk, hogy meghívjon erre a különös partira. Olykor hosszabb időre otthagya a vendégeket férje társaságában, aki viszont kizárólag a kutyáival társalgott. Ilyenkor a belső szobákból vagy a toronyból gajdolás és zongorázás kakkofóniája hallatszott.

Egy-két pár már indulni készült. Próbáltam Pelajának jelezni, hogy mi is megyünk, hiányzott már a campariba merülő jégkockák hűvös surrogása, régi shortom meg a fénykép a feleségemről. Pelaja két férfival a tv-reklámokról beszélgetett, és láthatóan örült a kapott bókoknak.

— Elnézést, de férfiak közt szólván, tudja, mit szokott csinálni ez a nő éjszánkánként? — kérdezte a kertész, és Sundmanné felé bökött.

— Nem. Hogyhogy?

— Biztosan fogja még látni és hallani.

Ebben a pillanatban Sundmanné odalebbent az ajtóba, drámaian széttárta karját, és énekelni kezdte, hogy Figaro Figaro Figaro-o... Amikor az előadás néhány pillanat múlva véget ért, a vendégek nagy része sietve és szemlesütve búcsúzni készült.

— Raineri éppen áfonyát gyűjt. Nemsokára megsütöm nektek az áfonyás pirogot! — kiabálta Sundmanné. — Ne menjetek sehová! Üljetek vissza!

— És merre van Ruunari? — kérdezte a házigazda a feleségétől; kutyáival folytatott társalgása után első ízben méltatva szóra embert is.

— Hűsöl a kútban — felelte Sundmanné. — Jaj nekem, Bécs, Nápoly és Párizs: ünnepelt csillagának!

— Kainaljärvibe való vagy, a szérűskertbe — mordult rá a férje, és rácsapott az egyik kutya orrára, mert az állat éppen egy nő szoknyája alá igyekezett.

A vendégek tétozva visszültek a helyükre. Már idejövét észrevettem, hogy a kút fedele nincs a helyén, és a közelben egy betongyűrűn vörös úszónadrág hever...

Hirtelen pánikszerű érzés kerítte hatalmába: azonnal itt kell hagynom ezeket. Az egyik énekel és hisztérikusan hahotázik, a másik öt vérszomjas fenevadat egzecírozta, a harmadik kútban eszetlenkedik, a negyedik meg edénnyel kóvályog az erdőben, és bogyókat gyűjt a piroghoz. Ez azért mégiscsak sok. Felálltam, és bizonytalanul elindultam Pelaja felé. Kikerültem a kutyákat, melyek végigszaglászták lábaimat bokától combig, de közben megbotlottam, és levertem a kandalló széléről a norvég porcelán manót. Hét darabra tört széjjel. Amint felszedtem a földről, éreztem magamon a többiek néma tekintetét. Dadogva kértem bocsánatot, megígértem, hogy magammal viszem a manó darabjait, és bárhonnán is, de szerzek helyette egy ugyanilyet.

— Szóra sem érdemes! — kiabálta Sundmanné. — Hiszen már kaptam magától téglákat.

— Köszönöm — motyogtam. — Gyere, Pelaja, menjünk. Viziontlátásra.

Lépní akartam, de egyszer csak azt éreztem, hogy nadrágom szára a legnagyobb kutya szájában van.

— Mengele! — ordított rá a házigazda.

A fogak elengedték a nadrágomat, az állat remegni kezdett.

— Asztralra!

A kutya lesunyit füllel, farkát lába közé húzva felugrott az asztralra.

— Két lábra!

És Mengele két lábra állt. Könyörgőn nézett a gazdájára, és bánatosan vonított, amikor a férfi felemelte korbácsát. Kézen fogtam Pelaját, úgy húztam ki a házból. A másik négy kutya kikísért az udvarra bennünket, de szerencsére csak ételmaradványaikat jöttek elátni. Amint elrohantunk a kút mellett, két nagy loccsanást hallottunk. Csak amikor már biztos távolban voltunk, akkor csökkentettük az iramot. Hátranéztem. A vendégek a férfival és az asszonnal az élükön kint álltak az ajtóban, s az erdő felé fordulva ütemesen kiáltották: Raineri-i! Raineri-i! Raineri-i! A négy kutya pedig vonítva hajolt be a kútba; olykor hátraszegték fejüket, mint a farkasok.

Esténk néma volt és unalmas. Ettünk, aztán ittunk, olvasni próbáltam, de nem ment, horgászni akartam, de tudtam, hogy Pelaja nélkül nem indulhatnék el. Néhány jól megválasztott mondattal sikerült is megbögetnem. Öt perccel azután hogy ágyba mentünk, felkeltem, magamra vettem egy köntöst, és átmentem a másik szobába. Kiöntöttem még egy pohár camparit, és rágyújtottam egy cigarettára. Aztán elaludtam. Azt álmodtam, hogy feleségemen császármeetszést kellett végrehajtani, olyan nagy volt a gyerek. Amikor már élettelen testéből végre kiszedték, kiderült, hogy a gyerek én voltam.

Nagy lármára riadtam fel. Egy pillanatra azt hittem, a libák szabadultak ki, azok cirkuszolnak. Odarohantam az ablakhoz. Egy vöröslő alakot láttam: az ereszcatornánkat verte egy kerítéskaróval. Rögtön eszembe villant, amit a kertész mondott Sundmanné éjszakai dolgairól. Láttam még, amint eldobta a karót, karját szétártá, és erős, magas hangon énekelni kezdett egy részt a Víg özvegyből. Féktelen, hisztérikus kacagással zárult az áriázás, ezután lerántotta köntösét, és rohanni kezdett a nyáréjszaka derengésében a bokros rétek felé. Nézttem, bámultam a különös jelenést, és megtapogattam a norvég porcelán manó darabjait, melyeket időközben a köntösöm zsebébe dugtam.

— Mi volt ez a lárma? — kérdezte Pelaja, aki közben maga is felébredt, és mögém lopakodott.

— Biztosan a libák — feleltem, és kísétáltam a teraszra.

Igazi nyáréjszaka volt: a madarak nem tértek nyugovóra, a tó vize békésen fodrozott, enyhe harmat ült a füveken. Nem tudtam aludni, pedig még sohasem éreztem magam ilyen fáradtnak. És ilyen magányosnak.

Finn eredetiből fordította: GOMBÁR ENDRE

Juhani Peltonen (sz. 1942) finn költő, próza- és drámaíró. Több önálló kötete jelent meg. Eddig magyar nyelven négy elbeszélését olvashatjuk.